

S E R A F Í N S K Y S V E T

č. 4/1988

OBSAH

	strana
Brat František	1
Veď nás sv. František	2
Nájst' Boha	3
Posledné dni	4
Ja som ťa niesol	6
Svedectvo reholného života	7
Rehole v číslach	12
V čom spočíva dokonalá radosť	12
Rozhovor	13
Dobry strom prináša dobré ovocie	15
Mária - Matka zmierenia	21
Posolstvo Panny Márie z Medžugoria	24
Sila v modlitbe	24
Modlitba je najväčšia velmoc na svete	25
Otázka spolupráce	29

Brat František

/P.G. Hlbina/

Myslel som často na skok do tmy,
na tvoje sväté dobrodružstvo,
ako si vedel pohrdať svetom,
stáť nahý pred biskupom,
šialenec nebezpečný,
syn Otca nebeského.

Nevesta tvoja, pani Chudoba,
bola ti milšia ako sláva, moc a bohatstvo.
Odkopnúc všetko haraburdie,
očistil si len obraz Boha v sebe,
podobu Krista Ukrižovaného.

Ty si bol ako dieťa,
kvetinky sa ti zalúbily pod horou.
Ty si bol ako básnik,
o slnku spieval si nám pieseň.
Ty si bol ako svätec,
životom kázal si nám, ako žiť.
Ty si bol ako blázon,
básnil si o добрote všetkých ľudí.
Ty si bol ako tulák,
nič nečakal si od človeka.

Z Assisi kráčaš dejinami,
opitý chudobou a láskou,
brat všetkých proletárov,
žobráčik z Umbrie.

Dnes opäť dujú vetry od Alverny
a rozduchujú oheň našich myslí,
spomienku na teba,
myšlienku na tvoj príklad
v šlapajách Krista Spasiteľa...

VEĎ NÁS SV. FRANTIŠEK

Vieme hovoriť o prírode?

Rozprával istý človek, že videl ženu, ktorá niesla na trh pár sliepok držiac ich za nohy tak, že viseli dole hlavou. Ústa mali otvorené a snažili sa dýchať čerstvý vzduch, aby sa schladili. Bolo leto. "Pani, vy trápate zvieratá!" hovorí. Ona: "No a čo? Aj tak sú na zabitie!" Nenájduť iný argument povedal tento človek: "Ale to je hriech." Pani na to: "Ale pán farár nepovedal, že sliepky zabíjať je hriech aj on ich konzumuje!"

Málo hovoríme o prírode, o znakoch Božej veľkosti a dobroty. Nevieme to? Alebo sme to zabudli? Obmedzili sme sa na nariekanie o tom, ako sa nič príroda priemyslom, za čo obyčajný človek nemôže a ani nemôže tomu zabrániť. Potrebné je učiť sa milovať svet, prírodu, obdivovať ju odstúpiť od jej ničenia od bezohľadnosti, krutosti a pod. ...

Človek-kňaz vo svätyni vesmíru.

Boh stvoril svet na svoju slávu. Je preto Božou svätynou a preto každé bytie: slnko, zem, oheň, voda, vlk, baránok, opičiak, kokosový orech, zajko... je Božie stvorenie. V presbytériu sveta stojí človek, najdokonalejšie Božie dielo-kňaz sveta. Vedomý si svojej veľkosti je povinný s celým stvorením spievať Bohu na chválu. "Človek, zastav sa a pozri do jak vysokej hodnosti Ťa vyzdvihol Pán, keď Ťa stvoril a sformoval podľa tela na obraz svojho milovaného syna a podľa ducha na svoj obraz." Tieto slová, ktoré povedal sv. František sú filozofiou bytia človeka vo svete. Radosť zo života a pocit vďačnosti Pánovi mu vnukli slová modlitby: "Pochválený buď Pane môj, so všetkými Tvojimi stvoreniami", modlitby, ktorá je pre nás lekciami pokory a odovzdanosti, ale i vážením si všetkého čo pochádza od Boha.

Od tejto lekcie udelenej nám našim serafínskym otcom uplynulo už 750 rokov. Jej význam je dnes výrečnejší než pred vekmi, keď dnes človek XX. stor. sa cíti byť viac než kráľom stvorenstva. Nielen, že zabúda vzdávať vďaka Bohu, ale sieha na krásu a čistotu Božieho diela - na Božiu svätynú. Zabúda na vznešenosť úlohy kňaza vo svätyni sveta.

Sv. Františkovi z Asissi - patrónovi ekologov sú venované postrehy od Sergeja Riabinina, majú nám pomôcť prijatť na seba znova úlohu určenú nám Pánom stvorenstvom. Sú peknou bohoslužbou slúženou pod kopulou neba v intencii dnešného človeka a celej prírody.

- Najväčšie poklady hmoty sú zakopané v ľudskom srdci, a ak ich človek nevykope, čím bude liečiť chorú zem? Ale ako ich možno vykopať, keď má srdce zamknuté pred Bohom, keď Kristus Vykupiteľ sveta ako žobrák čaká pred prahom.
- Oheň, voda, hviezdy, mraky, kvety, ľudia nie sú deťmi hmoty, sú deťmi Boha oblečené do hmoty. Všetko má pôvod v Bohu, všade je Božia rodina. Kedy spadnú tmy nevery, kedy milosť Pána prežiarí všetko?
- Planéty, vtáky to sú noty poslušné tiahom Božej taktovky.
- Každá rastlina, každý list na rastline je obrazom Božím, ak to nevidíš, ak to necítiš, o toľko si biednejší.
- Po výlete na horách šiel som na sv. Omšu, celá krása prírody sa mi vtedy zjavila ako divadelná scéna, uprostred scény žiarilo slnko monštrancie.
- Všetky krásne pohľady nech nás vedú k Bohu. Lebo najkrajšie pohľady s horami, snehom, prameňmi, kvetinami môžu skončiť zlomeným kvetom, alebo pohľadnicou z dovolenky.
- Ty, ktorý v raketách prenikáš do kozmu, adoruj Boha. Bez adorácie v Božej prírode je zem spolu s Tebou odsúdená na smrť. To je lekcija dejín, to je stále platná lekcija: tam je veľa zla, kde je málo Boha.
- Celá príroda je dielo Božie. Skloníš pred ním svoju hlavu, vieš počúvať Boží hlas?
- Riekam ponáhľajúcim sa do mora žehnaj Pane. Vtákom krúžiacim pod nebom žehnaj Pane na cestách. Výhonkom rastúcim na svetlo žehnaj Pane. Kvetom točiacim sa za slnkom, žehnaj Pane. Ľuďom túžiacim za Bohom. žehnaj Pane na ceste k Tebe.
- Nebeský blankyt, zasnežené kopce to je len jeden lúč, ktorým sa nás Stvoriteľ dotýka. A celá príroda, láska a sám Boží Syn a Duch Svätý - večná to jar stvorenia. Bože ako ti máme ďakovať?
- Ktorý z prachu hmoty tvoríš jesenné farby, zimnú belosť, jarný kvet spoj nás jednotou Tvojej lásky a svetla; chráň nás Pane.

NÁJSŤ BOHA

Učenec prišiel k rabínovi a vraví mu: "Toľko kníh som už prečítal a preštudoval a Boha som ešte nikdy nestretol!" Rabín mu odvetil: "Zaiste si sa ešte dosť nesklonil."

POSLEDNÉ DNI

Keď priniesli Františka do Assisi, ľud jasal od radosti. Všetci cítili, že im patrí zaživa a im má patriť i po smrti.

Na žiadosť assiských občanov František sa ubytoval v biskupskom paláci. Bol už len koš a koža a nevedel rozoznať svetlo od tmy.

Keď ho tu navštívil lekár z Arezza a potešoval ho, František mu odpovedal: "Nech len príde smrť, moja drahá sestra, čakám na ňu."

A spieval chválospev svojmu Stvoriteľovi a kázal spievať i bratom, ktorí boli pri ňom.

No jednako prostredie v biskupskom paláci nevyhovovalo bratom a jeden z nich povedal Františkovi: "Poďme k Panne Márii Anjelskej, lebo nie je nám dobre medzi svetskými ľuďmi."

František súhlasil. Nespočetný zástup assiského ľudu sprevádzal svätca na jeho poslednej ceste do Porciunkuly.

Keď prišli na jedno vyvýšené miesto, odkiaľ bolo vidieť celé Assisi, sprievod zastal; František sa vzpriamril na nosidlách, požehnal svoje rodné mesto a prosil pre jeho ľud pokoj, svornosť a lásku.

V Porciunkule ho uložili v chudobnej komôrke, určenej pre chorých. Tu tento mučeník lásky Božej, schúlený do svojho neprestajného útroenia, odovzdal sa úplne do vôle Božej.

Dal si zavolať všetkých prítomných bratov, požehnal ich a bratovi Angelovi nadiktoval svoj testament, v ktorom bratov povzbudzuje na zachovávanie reguly a na bohabojný život.

Františkovi sa dych už pomaly krátil, smrť sa rýchlym krokom blížila. Svätec ticho čakal svoju blaženú hodinu odchodu.

K smrtelnej posteli prišla i šlachetná rímska pani Jakubina de Settesoli, ktorá cez celý život napomáhala a štedro podporovala reholu Františkovu. Priniesla súkno, do ktorého mali zavinúť mŕtve telo Františka, ako si to svätec želel.

Deň pred smrťou zavolať k sebe bratov, požehnal ich znova a potešoval, aby sa nermútili nad jeho odchodom, aby milovali cestu sv. evanjelia, ktorá vedie do neba.

Všetci hlasito plakali; lebo láska nevie byť bez slz pri odchode toho, ktorého stráca. Čím väčšia je láska, tým väčšia je bolesť toho, koho strata postihne.

František, nasledujúc príklad Božského Spasiteľa, dal priniesť chlieb, rozdelil ho na kúsky a rozdal plačúcim bratom.

Tu ho už viditeľne opúšťali všetky sily a opakoval si iba slová: "Buď mi vítaná, sestra moja smrť."

V piatok večer, deň pred smrťou, kázal priniesť knihu evanjelia a prečítať umučenie Pánovo podľa evanjelistu sv. Jána.

V sobotu ráno prijal Najsv. sviatosť oltárnu, aj posledné pomazanie. Po prijatí sviatostí dlho bol ako vo svätom vytržení, telom síce na zemi, ale dušou pri bránach nebeských.

V sobotu večer, keď slnko zapadlo, požiadal bratov, aby ho vyzliekli z vrchného rúcha a položili na holú zem, posypanú popolom. Bratia sa modlili a spievali chválospev Pánovi, ako im František kázal.

Keď slnko zapadlo a bratia spievali zo 141. Žalmu verš "Vyved von zo žalára moju dušu, Pane, aby som oslavoval meno tvoje", duša Františkova opustila telo a zaletela do náručia svojho milovaného Boha. To sa stalo 4. októbra r. 1226, v sobotu večer po západe slnka, v 45. roku života Františkovho.

František zomrel, ale to sa v našej liturgii nemenuje smrťou, lež "Transitus - Prechod", lebo on z tohto života prešiel rovno do večnosti.

Hľa, tu láskou Božou i láskou k Bohu smrť bola premožená. Pred takouto veľkou láskou i my sa zastavujeme a pýtame sa: "Smrť, kde je víťazstvo tvoje!"

Táto chvíľa bola už len tichou odpoveďou na celý život, keď svätec, pribitý na Kristovom kríži, v pokání dozrel pre túto hodinu, ktorá ho ľahúnko vzala do neba.

Nám, úbohým svojim nasledovníkom, vypros u Boha pokánie a milosť dobrej smrti, drahý náš František!

Františkova smrť bola chválospevom Boha a Boh to preukázal mnohými sprievodnými zjavmi. Legenda hovorí, že v tú hodinu, keď zomierať, hoci bolo neskoro večer, množstvo spevavých vtáčkov priletelo do Porciunkuly a spevom potešovali bratov, ktorí plakali za stratou svojho otca.

Celano, životopisec svätcov hovorí, že viacero nábožných bratov videlo vzletieť dušu Františkovu ako žiar svetla do ríše večných radostí.

Assiský biskup, ktorý v tej chvíli nachádzal sa v južnom Taliansku, videl Františka, ako sa vznáša do výšin a hovorí mu: "opúšťam svet a idem do neba."

Brat Augustín, provinciál v Terra di Lavoro, muž svätého života, ležal smrteľne chorý a nevedel hovoriť. Vo chvíli, keď

František zomrel, hlasite volal: "Počkaj ma, otče, idem s tebou". A duša jeho odletela za Františkom do nebeskej slávy.

Zaujímavé je, že telo Františkovo, ktoré od mnohých pôstov, umŕtvovania a chorôb malo tmavú farbu, po smrti ostalo biele ako mramor a päť rán na ňom žiarilo ako päť drahokamov.

Na druhý deň bol slávnostný pohreb. Telo Františkovo uložili do jednoduchej truhly a truhlu uložili v malej kaplnke chrámu sv. Jura-ja, to jest na tom mieste, kde sa František v mladosti rozlúčil so svetom.

Boh svojho pokorného sluhu odmenil tým, že pre zásluhy jeho svätého života mnohých-premnohých zázračne vyslyšal a poukázal na veľkosť nášho serafínskeho svätca.

Františkov hrob bol od počiatku uctievaný a táto úcta pretrvala storočia; ona dodnes priťahuje do Assisi pútnikov celého sveta.

Kto len vysloví meno Františkovo pri jeho hrobe, pocíti tu jeho lásku i z neba, ktorá ho už tu na zemi premenila na Serafína.

V tomto hrobe je uložená jedna nová etapa dejín Ježiša Kris-ta na zemi, ktoré sú tu naším svätcom písané zlatými literami.

Tu sa ukázalo, že svet môže mať Božiu podobu, keď tí, čo v ňom žijú, sú naozaj Božími deťmi.

Tak sa dosvedčilo o Františkovi, že obraz Boží môže zmeniť do-bu a môže zmeniť tvár človeka na tvár Kristovu.

K tej zmene nikdy nemáme ďaleko. Tú zmenu môže priniesť veľká pokora, milovaná chudoba a opravdivé láska.

JA SOM ŤA NIESOL

Jeden muž mal se. Snívalo sa mu, že ho Pán volal z tohto sveta. Skôr než ho odvolal, premietol mu film jeho života. Celý život mu bežal pred očami, scéna za scénou od prvého vypovedaného slova, až po dnešný deň. Všimol si, ako tak kráčal životom, že na zemi boli dva páry stôp. Jedny patrili jemu, druhé patrili Ježišovi. Ale v ob-dobiach, kedy sa mu darilo veľmi zle, boli na zemi len jedny stopy, a to stopy Ježišove. Muž sa tomu divil. "Ako je to, že nie sú vidi-telné aj moje stopy?" A Pán mu vysvetľuje: "V ťažkých dobách, kedy si bol opustený, kedy si musel znášať bolesti, smútok a sklamanie, vzal som ťa do náručia a niesol som ťa, preto sú na zemi len moje stopy."

SVEDECTVO REHOĽNÉHO ŽIVOTA

"Rehoľníci majú úzkostlivo dbať o to, aby ich prostredníctvom mohla Cirkev denne lepšie ukazovať Krista veriacim i neveriacim, Krista, ktorý na hore rozjímá, hlása zástupom Božie kráľovstvo, uzdravuje nemocných a ranených, obracia hriešnikov k lepšiemu životu, požehnáva deti, všetkým preukazuje dobro a stále pritom poslúcha Otca, ktorý ho poslal."

/Konštitúcia o Cirkvi čl. 46/

Rehoľníci musia viac a "radikálnejšie" než ostatní kresťania svojim spolublížnym sprítomňovať vo svojej dobe Kristovu lásku.

Každý kresťan to robí svojim spôsobom podľa svojho stavu, vo svojom svetskom povolání, jednoducho, ticho, snáď skryto a nepoznaný v životnom svedectve "kresťana vo svete."

Rehoľníci to robia formou života podľa evanjeliiových rád, ako hlavný zmysel svojho povolania v pevných komunitách v apoštoláte, v pomoci chorým, vo výchove, alebo tiež v kontemplatívnom rehoľnom živote, v službe zmierenia, modlitby a bohoslužby.

Prehliadnime rehoľné sľuby v ich dnešnej trojakej podobe a zamyslime sa nad tromi oblasťami života, v ktorých sa rozvíja osoba kresťana.

Vonkajší okruh života, okolitý svet s majetkom a dobrami, hodnotami a úlohami.

Vnútoraná oblasť, v ktorej sa človek "chová sám k sebe", jeho vlastná duchovno-telesná bytosť, jeho schopnosti, žiadosti a sily, telo a jeho najdôstojnejšia funkcia - telesnosť, vedomie seba samého, jeho tvorčiasloboda a schopnosť srdca prekonávať samého seba v sile oddanosti lásky, a konečne oblasť medziludských vzťahov - správanie sa k iným ľuďom, k blížnym.

Táto trojaká životná skutočnosť je ohrozená hriechom a jeho následkami a zároveň koreňom hriechu - sebecťvom človeka. Chce použiť žiadostivosti našej prirodzenosti a zmocniť sa vlastníctva a majetku, pôžitku, vlády nad vecami a ľuďmi tým, že po nich chtivo siaha a chce si ich podržať. Proti tomu stojí prirodzený zákon a Desatoro, ktoré riadi mravné chovanie človeka v zmienených oblastiach života a žiadajú, aby si svoj život rozumne a zmysluplne človek formoval. Kristus tento poriadok povyšuje, zdokonaľuje a naplňuje "svojimi prikázaniami" lásky, vnútornej nezávislosti na hmotných veciach a sebazapieraním sa.

Vo zvláštnom a doslovnom nasledovaní Krista u toho, kto je k tomu povolaný je trojaký priamy útok proti hriešnemu sebestvu a proti žiadostivosti sveta:

1. Nasledovanie Krista v doslovnej chudobe.

Odríkanie, ktoré tkvie v chudobe pre kráľovstvo Božie, mieri priamo proti nezriadenej žiadostivosti niečo mať, niečo vlastniť, niečo uchvátiť, niečo znamenať. Proti tomu stavia okrem vnútornej nezávislosti na statkoch tohto sveta tiež skutočnú chudobu, okrem vnútornej tiež vonkajšiu slobodu od bohatstva tohto sveta, aby bol človek voľný pre nerozdelenú lásku k Bohu a bezvýhradnú službu jeho Kráľovstva.

2. Nasledovanie Krista v panenstve a čistote.

Sila sebakisciplíny, ktorá tu pôsobí, stavia proti tzv. vševláde pudov vládu ducha, ktorý dokáže prirodzené pudy riadiť. "Sloboda pre kráľovstvo Božie" ukazuje, aké mocné je volanie Božie a jeho kráľovstvo v tomto svete, keď si vyžaduje nerozdelené srdce u toľkých ľudí.

3. Nasledovanie Krista v poslušnosti.

Zrieknutie sa samostatného vytvárania života "pre Božie kráľovstvo" mieri priamo na pýchu, panovačnosť a sebaistotu. Stavia proti všetkej nezriadenej túžbe po moci, vplyvu a uplatnení poslušnosť Kristovu a jeho učeníkov, vedomé zriekanie sa toho niečim byť, niečo znamenať, je to celoživotné podriadenie sa vôli Božej a ochota plniť úlohy Cirkvi a služby blížnym.

Kristova chudoba, jeho panictvo pre kráľovstvo Božie a jeho poslušnosť až k smrti kríža sa stavia proti každému hriechu a proti trojakej žiadostivosti sveta a súdi ju, jeho nasledovníkov stavia proti akémukolvek sebestvu.

Preto konštitúcia o Cirkvi znova hovorí o živote podľa evanjeliových rád ako o "skvelom znamení nebeského kráľovstva", ktorým muži a ženy "prijmajú" v slobode Božích detí chudobu a vzdávajú sa vlastnej vôle a lepšie hlásajú Spasiteľa v jeho zrieknutí sa vlastnej vôle." /Konšt. o Cirkvi čl. 42/.

"Dobrovoľná chudoba v nasledovaní Krista je zvlášť dnes vo veľkej vážnosti" /PC 13/. Poukazuje na slúbené majetky a napomína bohatých i nemejstných: Všetok majetok je neistý "a tí, čo užívajú tento svet, akoby ho neužívali, lebo tvárnosť tohoto sveta sa pomína." /1 Kor 7, 31/.

Panenstvo pre Božie kráľovstvo je zvláštnym znamením nebeských dobier, pretože zvláštnym spôsobom "oslobodzuje ľudské srdce, aby sa viacej rozhorelo pre lásku k Bohu a ku všetkým ľuďom". Lebo tým pripomínajú reholné osoby pred všetkými veriacimi podivuhodné zas-núbenie, ktoré ustanovil Boh a ktoré sa plne zjaví nakonci budúcich vekov, totiž spojenie Cirkvi s jediným snúbencom - Kristom.

"Preto je väzba na evanjeliové rady viditeľným znamením, ktoré môže a má všetkých členov Cirkvi priviesť k tomu, aby horlivo plni-li všetky povinnosti svojho kresťanského povolania."

"Napodobňuje a stále v Cirkvi uchováva ten spôsob života, kto-rý prijal Boží Syn, keď prišiel na svet, aby uskutočnil vôľu svojho Otca, potom doporučil tento spôsob života učeníkom, ktorí ho nasle-dovali. Reholný stav jasne ukazuje spôsob života Božieho Syna a v Cirkvi ho stále sprítomňuje" /Konšt. o Cirkvi čl. 44/.

Kristovo zmýšľanie, jeho chudoba a čistota, jeho poslušnosť a láska má v evanjeliových radách v Cirkvi ďalej slúžiť spoločným za príklad.

Kristus ako človek žil medzi ľuďmi ako ich brat. Jeho bratská láska, jeho milosrdenstvo je najviditeľnejším znamením jeho života a pôsobenia v jeho národe. Jeho láska oživuje a nesie tiež pokračo-vanie v spôsobe života podľa evanjeliových rád. Reholným stavom zos-táva spôsob života J. Krista v Cirkvi živý a pôsobí po všetky časy.

"Duch evanjeliových rád čistoty, chudoby a poslušnosti a lás-ky bol v Cirkvi vždy živý, ako i dôsledné a doslovné praktizovanie v zriekaní sa majetku, manželstva a utvárania života po svojom. Stav evanjeliových rád je viditeľné zobrazenie ducha Cirkvi, jej snúbenecká oddanosť a jej poslušnosť - zároveň však povzbudzujúci živý príklad je pre Cirkev silným povzbudením.

Stav evanjeliových rád môže a má "všetkých členov Cirkvi účin-ne privádzať k tomu, aby horlivo plnili všetky povinnosti kresťan-ského povolania." Má svojim životom ukazovať zmýšľanie Pána v dos-lovnom sebaobetovaní v každej dobe, tiež aj dnešnému svetu. Ako zna-menie tvorí rehoľa vnútornú podstatu Cirkvi, jej cestu a cieľ vidi-telnými v každej dobe. Zo všetkých týchto zistení vyplývajú pre stav evanjeliových rád ako svedectvo pre všetkých veriacich nasledujúce požiadavky:

1. Musí byť "stavom". Tento život je znamením tiež pre svoju stálosť, pre záväzok jeho členov na celý život a pre "trvanie" v tomto sľube po celý život, pretože to, čo tvorí toto znamenie, sa ne-môže uskutočňovať len "na čas", alebo do odvolania. Svedectvo

- stavu evanjeliových rád vyžaduje stálosť, poslušnosť až do smrti.
2. Musí jasne vyžarovať niečo z Kristovho zmysľania a pohnútky lásky, odriekanie, ktoré spočíva v evanjeliových radoch musí vieryhodne vychádzať zo slobody jednotlivca a jeho odpovedi na hlas Kristov.

Uskutočňovanie a konkretizovanie rád samo o sebe ešte nie je "znamením". Až nasledovanie Krista, Učiteľa a Brata všetkých ľudí, nasledovanie v jeho podstate, v živom spojení s ním, uskutočňovanie rád z lásky k nemu a v jeho láske k blížnym. Ježišových nasledovníkov v reholnom stave musí charakterizovať pečať lásky, radosti a vnútornej slobody.

3. Toto svedectvo musí byť pre dnešných ľudí zrozumiteľné. Preto Cirkev naľieha na "prispôsobenu obnovu" reholného života. Lebo kde jas tohto svedectva bol zmiešaný so starými nánosmi a strnulými formami, ktorým naša doba už nerozumie, musí sa toto svetlo obnoviť "stálym" návratom k prameňom všetkého kresťanského života i k pôvodnému duchu jednotlivých reholných spoločenstiev a ich prispôsobenie zmeneným podmienkam. /PC čl-2/

"Znamenie" musí byť viditeľné, svedectvo musí byť pochopiteľné. Reholný život musí preložiť nasledovanie Krista do reči ľudí našej doby, aby bolo i pre nich čo najpochopiteľnejšie.

Zaiste je toto znamenie v Cirkvi viditeľné, i keď je život, pôsobenie, modlitba jednotlivých reholných osôb svetom nepozorované, ako život "žitý" s Kristom v Bohu. /Kol 3,3/. Nasledovanie Krista v reholnom živote sa stáva znamením pre svet už tým, že je "Tu" ako stav v Cirkvi. Jednoduchá prax života uvedená vyššie stačí ku svedectvu. Toto svedectvo je však len vtedy pôsobivé a viditeľné, keď sa nesie a živí neviditeľnými hĺbkami, tým, čo nazývame "nasledovanie Krista" - a bude mať preto tiež účasť na "neúspechu" jeho kríža. Každý sebazbožnejší výpočet afektov, každý pokus zachytiť účinnosť tohto znamenia v správach o činnosti, v členských zoznamoch a v štatistikách o úspechoch by toto svedectvo zatemňoval, oslaboval, prekážal by mu, ba zosmiešňoval by ho.

Pri uskutočňovaní našich reholných sľubov sa snažíme byť Pánovi s vnútornou a vonkajšou slobodou čo najviac k dispozícii. Čo On z toho urobí a ktoré účinky spásy z toho môžu vzísť, o tom nepremýšľame, iba žeby sme si snytovali svedomie, kde sme zlyhali, alebo dali pohoršenie. Vieme, že keď sa snažíme doslovne nasledovať

Krista, sme pod zákonom sebazapierania a to platí i v tomto ohľade. Znamenie reholného života existuje, ale jeho žiarivosť stojí a padá s týmto sebazapieraním.

Ešte raz zhrnieme účinky tohto znamenia, ako ich menuje II. Vatikánsky koncil:

1. Stav evanjeliových rád ukazuje budúce nebeské dobro už v tejto časnosti. Ukazuje, že ľud Boží nemá tu trvalé bývanie, svedčí o novom živote v Kristovi a ukazuje stále na budúcu slávu.
2. Zviditeľňuje doslovným plnením slubov životný spôsob Ježiša Krista a pôsobí, že je v Cirkvi stále prítomný.
3. Zjavuje zvláštnym spôsobom v pomere ku všetkému pozemskému, vznešenosť kráľovstva Božieho i jeho najvyššie nároky.
4. Ukazuje všetkým ľuďom úžasnú veľkosť vlády Krista a podivuhodnú a nekonečnú silu pôsobenia Ducha svätého v Cirkvi. /LG čl. 44/.

Tvárou v tvár tejto skutočnosti, že existuje reholný život, a že sa preň ľudia stále rozhodujú, musí sa spolublížny pýtať, ako je možné takto žiť, ako môže človek prísť na takú myšlienku, k takému rozhodnutiu. Kto je ten Kristus, ktorý im, ako hovoria dáva silu, aby kvôli nemu žili? I keď naši blížni žijú v predsudkoch i keď si veci nesprávne vysvetlia, lebo dostávajú nedostačujúce odpovede i keď ľudská slabosť zatienuje žiarivosť života podľa evanjelia - zostáva predsa skutočnosťou, že ľudia zostávajú dobrovoľne slobodní, že chcú byť chudobní, aby žili reholný život a že i to je pravda, že dnes ako vo všetkých dobách Cirkvi existujú reholné spoločnosti, ktoré sa snažia evanjeliové rady doslova uskutočňovať. Táto skutočnosť už sama o sebe je znamením a svedectvom pre pôsobivosť našej viery.

Je znamením a svedectvom toho, že peniaze, majetok, pôžitok a česť nie sú tým posledným, nie sú najvyšším bohatstvom života, že lákanie týchto vecí sveta a žiadostivosť v nás predsa nie sú neodolateľné, dajú sa ovládať a skrotiť. Je znamením a svedectvom, že plné rozvinutie ľudskej osobnosti a jej naplnenie je tiež v duchovnej oblasti. Toto znamenie ukazuje nad pozemské, pomíňajúce k budúcemu. Ako vysoké veže kostola ukazujú k nebu, nie sú architektonickým dielom, pomníkom, alebo mŕtvym symbolom, ale sú svedectvom účinnou realitou života v tele a krvi, v silách rozumu a vôle.

Je znamením toho, že existuje Boh, že Boh je živý, že osobne volá, že môže rozviazať každé puto pokrvnej príbuznosti a náklonnosti srdca, národa, každú inú záväznú povinnosť, že navyiac miluje

a môže byť milovaný "ako človek", to znamená "osobne", že niekoho povelá, vyvolí, že sa o neho uchádza, že ho žiarlivo oddeľuje od všetkého ostatného, pôsobí, že nemá srdce pre inú veľkú lásku...

Znamení toho, že Boh je "jediným naplňajúcim TY, osobne milujúceho človeka, ktoré môže uspokojiť, je posledné, skutočné spočívnutie nášho hľadania druhého TY" /Picard/, a je znamením pre to, že táto láska - síce ešte nie v nazeraní, ale vo viere - už tu môže urobiť život šťastnejším, že táto pôsobiaca moc lásky je schopná pretvárať ľudský život a celkom ho naplniť. Toto je viditeľné znamenie pre skutočnosť "neviditeľných vecí" a pre pôsobivú moc Božej lásky.

REHOLE V ČÍSLACH

Podľa údajov v Annuario Pontificio 1988 v pätnástich najväčších mužských reholiach počet členov v porovnaní s rokom 1987 poklesol. Prehľad ukazuje, že Jezuiti majú najväčšie straty a karmelitáni sa môžu tešiť najväčším prírastkom. V zátvorke je zmena oproti minulému roku.

Jezuiti	26 236	/-381/	Obláti	5 688	/- 43/
Františkáni OFM	19 738	/-299/	Salvatoriáni	5 567	/+ 63/
Saleziáni	17 161	/-72/	Konventuáli	4 133	/+ 6/
Kapucíni	11 867	/- 86/	Misionári /CM/	3 808	/- 46/
Benediktíni	9 293	/- 64/	Duchéri /CSSp/	3 597	/- 7/
Školskí bratia	9 045	/+132/	Karmelitáni	3 567	/+ 67/
Dominikáni	6 829	/+ 60/			
Redemptoristi	6 344	/-130/			

V ČOM SPOČÍVA DOKONALÁ RADOSŤ

Františkánska dokonalá radosť má korene v presvedčení, že nás Boh miluje a my milujeme jeho. Radosť je pocit milujúceho: obeta nie je tarchou, odpútanosť oslobodzuje, bolesť očisťuje, spev povznáša. /Fioretti VIII/

Neprechovávať neužitočné túžby; vykonávať činnosť zodpovedajúcu vlastnému povolaniu, a to bez prerušenia a ochotne, aby nebolo miesta na rojčenie a sentimentálnosť; kráčať vždy osvedčenými cestami, na slnku; uspokojiť sa s málom a radovať sa zo všetkého; prijať utrpenie ako priateľa, úzkostlivo ho milovať ako znamenie vyvolenia; dôverovať Bohu a olniť jeho vôľu, týmto všetkým sa vytvára vnútorný stav, ktorý voláme RADOSŤ.

/F.A.Gemelli-Františkánsky duch/

ROZHOVOR

Stretla som sa s inteligentným človekom, lekárom, ktorý pochádzal zo silno katolíckej rodiny. No život v ateistickom svete pomaly, ale iste podrýval jeho vieru. On sám možno ani nepozoroval, že sa stáva neveriacim, hoci všetko, čo pripomínalo Boha a večnosť, ho veľmi zaujímalo.

Pán doktor bol ženatý a mal jednu dcéru. Stál pred problémom, či ju prihlásiť alebo neprihlásiť na prvé sv. prijímanie. Žil v našom rodnom kraji, kde prihlasovanie na vyučovanie náboženstva a na prvé sv. prijímanie naráža na vážne ťažkosti. Mienil, že bude celú túto náboženskú procedúru ignorovať a nebude si komplikovať život.

"Čo je vlastne viera?" znela jeho otázka.

Odpovedala som mu, že viera je Boží dar a dedičstvo otcov. Kto pohrdne darom a dedičstvom, pohrdne aj darcom.

Ďalšia otázka bola: "Ako môžeme vedieť, že naše náboženstvo je pravé, keď je ich toľko?"

"Mne osobne táto otázka nerobí veľké ťažkosti. Stačí porovnať osobnosť Ježiša Krista so zakladateľmi iných náboženstiev. Žiadny z nich nepredstavuje takú čistú, ušľachtilú, myšlienkovú, charakterovú a mravnú silnú osobnosť. Čo je však najvážnejšie, Ježiš Kristus vystupoval s Božou múdrosťou a mocou, ktorú dosvedčoval slovami i skutkami, dobrovoľným prijatím násilnej smrti a napokon zmŕtvychvstaním.

Môj partner pohotovo namietal, že mnohí popierajú to, čo kresťania veria o Ježišovi Kristovi.

Tu je však ďalší bod, v ktorom Kristus prevyšuje všetkých iných zakladateľov náboženstiev. O žiadnom z nich nebolo napísané toľko literatúry a nebolo urobené toľko výskumov ako práve o ňom. Už 20 rokov po jeho účinkovaní začali vznikať spisy o ňom, o jeho náuke a o obdivuhodných počiatkoch jeho Cirkvi. Poznáme ich pod menom evanjeliá, Skutky apoštolov a apoštolské listy. Ich vnútorný rozbor a porovnávacie archeologické výskumy potvrdzujú, že ide o seriózne spisy a že ich treba brať vážne. Bolo by veľmi nerozumné odmietat svedectvo tohto prvokresťanského literárneho dedičstva preto, lebo nezodpovedá našim predstavám alebo záujmom.

"Prepáčte," namietal pán doktor, "ale mne ako lekárovi je ťažko uveriť správy o zázračných uzdraveniach, o ktorých nejestvujú odborné lekárske záznamy, röntgenové snímky a laboratórne vyšetrenia."

"Tento raz ja Vás musím požiadať o prepáčenie, pán doktor. Hádam ste počuli o francúzskom pútnickom mieste Lourde. Tam sa usku- točňujú každý rok vážne zázračné uzdravenia, o ktorých jestvujú le- kárske záznamy, laboratórne vyšetrenia i röntgenové snímky. Ich spo- ľahlivosť kontroluje nie iba dajaký miestny lekár, ale medzinárodná lekárska komisia, v ktorej sú zastúpení aj nekatolícki odborníci. A keď sa takéto mimoriadne uzdravenia dejú po 1900 rokoch od Kristov- ho účinkovania medzi jeho nasledovníkmi, bolo by veľmi nerozumné popierať evanjeliami popisované zázraky len preto, že o nich nemáme modernú lekársku dokumentáciu."

Napokon mi partner nášho rozhovoru položil otázku, na ktorú mu údajne nik nevedel odpovedať: "Ako je možné, že Boh ako nekonečná Láska môže nemilosrdne po celú večnosť trestať úbohého nedokonalého človeka? Ako možno pripustiť jestvovanie pekla?"

Prinútila som, že aj pre mňa je to ťažká otázka. Ale táto ťaž- kosť nestačí na to, aby sme mohli popierať jestvovanie večného tres- tu, o ktorom viackrát jasne hovorí Biblia a ktorý zdôrazňoval aj Kristus. Večný trest je spravodlivý trest pre toho, kto v živote ve- dome a dobrovoľne pohrdal Bohom.

Aký len vie byť človek neúprimný v postoji voči Bohu! Keď šlia- pe Božie prikázania, vtedy sa vyhlasuje za dospelého, ktorý sám roz- hoduje o tom, čo smie a čo nesmie robiť. Ale keď príde životné účto- vanie a človekovi hrozí trest za zlé počínanie, vtedy sa odrazu hrdý človek začne odvolávať na svoju úbohosť a nedokonalosť.

Boh vie, že človek je nedokonalý a krehký, a preto mu s otcovs- kou láskou vychádza v ústrety rozličnými prejavmi svojej pomoci. Preto prišiel Ježiš Kristus na svet a do ľudských dejín, aby poučil ľudí a ukázal im správnu cestu, aby za nich obetoval život a aby po- silnil ich vieru a nádej svojím zmŕtvychvstaním. Preto založil Cir- kev, aby sme jej prostredníctvom dostávali pomoc v našej slabosti a aby sme mali k dispozícii prostriedky na dosiahnutie Božieho milo- srdenstva a večného života. Ale ak tým všetkým počas života pohŕda- me, ťažko nájdeme výhovorku pri konečnom rozhodovaní o našom večnom osude.

Áno, sme slabí a Boh je predovšetkým láskavý. No na to nemáme myslieť iba na konci, ale podľa toho sa máme riadiť v celom živote. Vždy znovu si máme priznať svoju slabosť a zaujímať sa o otcovskú Božiu pomoc. Predovšetkým však máme na Božiu lásku odpovedať svojou úprimnou láskou. Láskou voči samému Bohu a láskou voči ľuďom, ktorí sú všetci Božími deťmi. Ak budeme takto konať, vtedy sa vôbec nemu- síme starať o Božiu spravodlivosť a nemusíme sa báť ani večného trestu.

DOBRY STROM PRINAŠA DOBRÉ OVOCIE

/Významní terciári/

Je dlhý zástup pápežov, biskupov a kňazov, ktorí sa v Treťom ráde sv. Františka posvätili a Treťím rádom posvätili duše Bohom im zverené.

Pozrime sa aspoň na niektorých, ktorých cirkev novýtšila na oltár.

Sv. Ivo

- farár z Treder a Louannez v Bretánii. Bol vyhlášený za právnik a advokáta chudobných. Ako farár pracoval usilovne na spáse duší svojich farníkov. Mal rád chudobných a biednych. Všeobecne ho nazývali ochráncom a otcom chudobných. Láska k chudobe ho privedla do Treťieho rádu sv. Františka. Miloval Treťí rád a svedomito dodržiaval všetky predpisy, zvlášt o modlitbe, rozjímaní a umrtvovaní. Jeho heslom bolo: "Každý a zvlášt kňaz musí byť živým odbleskom Krista." Zomrel v 50. roku svojho života 19.5.1303. Klement VI. ho vyhlásil v r. 1347 za svätého.

František z Pauly

- zomrel v r. 1507 v Plessig les Tours. Bol verným nasledovníkom sv. Františka, zvlášt v láske k chudobe. Keď mu francúzsky kráľ Ľudovít XI. vo svojej ťažkej nemoci ponúkol do daru zlatú sošku Panny Márie v cene 100 000 frankov, odpovedal mu. "Kráľu ja neuctievam zlato a striebro, ale Matku Božiu. K tomu mi stačí aj papierový obrázok."

Sv. Vincent z Pauly

- zomrel v r. 1660. Nasledoval sv. Františka zvlášt v činnejš láske k blížnym. Protestanskí autori píšu, že v skutkoch lásky k blížnemu sa mu nik nevyrovná.

Sv. František Saleský

- zomrel v r. 1622. Je svätec, ktorého obdivuje svet pre jeho miernosť a láskavosť. I on je synom a nasledovníkom serafínskeho otca Františka. Jeho predsavzatie znie: "Chcem byť vždy prítomný na mesačnom zhromaždení terciárov."

Sv. Ján Krstiteľ de Rossi

- kanoník v chráme Panny Márie v Ríme /1698-1764/. Bol žiarivým príkladom všetkým kňazom cnosťami a vedomosťami. Bol verným nasledovníkom sv. Františka v jednoduchom spôsobe života. Jeho odev bol skromný, úzkostlivo sa varoval i tieňa márnivosti. Nepremárnil ani minútu času zbytočne. Obdivuhodná bola jeho zbožnosť pri slúžení sv. omše. Najviac času venoval spovedaniu chudobných a zanedbaných. Usiloval sa zachrániť ich duše pre nebo. Zomrel po dlhej chorobe 23.5.1764. Pápež Lev XIII. ho vyhlásil za svätého 8.12.1881.

Blahoslavený Ján Sarkander

- farár v Holešove. Mučeník spovedného tajomstva /1576-1620/. Za svoju katolícku vieru podstúpil mučenícku smrť, podľa príkladu sv. Františka, ktorý ju podstúpil aspoň túžbou. Miloval sviatosť Oltárnu. Je vzorom horlivých duchovných správcov a mužom veľkých čností. Zomrel 17.3.1620. Pápež Pius XI. ho prehlásil za blahoslaveného 11.9.1859.

Blahoslavený Jozef Oriol

- farár v Barcelone /1650-1702/. Žil prísny životom svätca. Horlivo sa pričiňoval o spásu svojich zverencov. Za jeho zbožný terciársky život sa mu dostalo mnoho potuny a prenasledovania od ľudí i od kňazov. Zomrel 22.3.1702. Pápež Pius VII. ho prehlásil za blahoslaveného 5.9.1806.

Blahoslavený Hieronym de Torres

- japonský mučeník. Zomrel 3.9.1632, za blahoslaveného bol vyhlásený 6.7.1867. Horlivo pracoval za spásu duší svojich krajanov. Do Tretieho rádu ho prijal františkán P.Diego a dostal meno "Hieronym z Kríža". Bol upálený na "Svätej hore" pri Nagasaki.

Anglickí mučeníci

- za blahoslavených boli prehlásení pápežom Levom XIII. roku 1886 a za svätých Píom XI. v r. 1929. Medzi nimi je sv. Ján Fisher, kardinál a biskup rochesterský, muž veľkej svätosti a učenosti - horlivý terciár. Umučený bol za kráľa Henricha a s ním i päť kňazov terciárov. Za kráľovny Alžbety bolo umučených 18 kňazov terciárov.

Blahoslavený Ján z Avity

- vyznávač zvaný Magister /1500-1569/. Za blahoslaveného bol vyhlásený 15.4.1894. Nazýva sa aj apoštolom Andalúzie. Vynikal ako kazateľ, asketický spisovateľ a duchovný vodca. Patril k najžiarivejším hviezdám, ktoré osvecovali Španielsko v 16. stor. K jeho duchovným dielkam patrí: sv. Ján z Boha, sv. Terézia, sv. Peter z Alkantary, sv. František z Borgie, Ľudovít z Granady. Sv. Ignác bol jeho priateľom. Počas osemnástich rokov bol ťažko skúšaný chorobami, ktoré trpezlivo znášal v duchu sv. Františka.

Ctihodný Vincent Palloti

- zomrel v r. 1850. Horlivo nasledoval sv. Františka v úsilí o spásu duší. Veľa dosiahol na poli misijnom a to svojimi mužskými i ženskými spoločnosťami.

Blahoslavený Jozef Kottolengo

- zomrel v r. 1842. Nasledoval sv. Františka hlavne v ošetrovaní chorých. Stal sa zakladateľom mužskej i ženskej kongregácie.

Svätý Ján Krstiteľ Vianney

- farár z Arsu. Zomrel v r. 1859. Je prekrásnym vzorom pre kňazov v duchovnej správe v našich časoch. Keď sa ho kňazi pýtali, ako by sa dala farnosť zreformovať, odpovedal: "Založte v nej Tretí rád a starostlivo ho udržujte. Čoskoro poznáte, ako sa bude Vaša farnosť meniť. Tretí rád je od Boha vyvolený a božehnaný prostriedok, aby sa obnovili farnosti mravne i nábožensky." Inokedy povedal: "Rozšírenie Tretieho rádu je v záujme Božom k spásu občianskej a náboženskej spoločnosti".

Abbé Segur

- zomrel v r. 1881. Slávny kňaz, jeden z najlepších apologetov a spisovateľov Francúzska, veľmi sa pričínal o rozšírenie Tretieho rádu. Prehlásil: "Na Tretom ráde spočíva nádej celého sveta. Aké šťastné pomery by sa z terajších zmätkov vyvinuli, keby sa všade uplatnil a rozšíril Tretí rád so svojim programom. Totiž z prehlbením náboženského života, zjednotením všetkých šľachetných duší k vzájomnej podpore a láske.

Svätý Don Bosco

- zomrel v r. 1888. Apoštol opustenej mládeže, bol dvadsať rokov činný ako horlivý kňaz terciár. V Tretom ráde mal predbežnú prípravu pre založenie svojej rehole.

Tiež aj iní zakladatelia rehôl sa pripravili v Tretom ráde sv. Františka.

- Reholu Spoločnosti Ježišovej založil terciár sv. Ignác z Loyoly.
- Reholu oratoriánov založil terciár sv. Filip z Néri.
- Rád "Minimov" založil terciár sv. František z Pauly.
- Rád Milosrdných sestier založili terciári sv. Vincent de Paula a sv. Kamil z Lelis.
- Rád "Passionistov" založil terciár sv. Pavol z Kríža.
- Rád "Oblátov" založil terciár sv. Karol Boromejský.
- Rád "Navštívenia blahoslavennej Panny Márie" založil terciár sv. František Saleský.
- Rád sv. Uršuly založila terciárka sv. Angela z Merici.
- Rád sv. Brigity založila terciárka sv. Brigita.
- Spolky sv. Vincenta založil terciár Ján Ozaman.
- Serafínske dielo lásky, ktoré zachránilo nespočetný počet detí, založila terciárska obec so svojim riaditeľom kňazom rádu kanucínov Cyprianom Fröhlichem.

Horlivými členmi Tretieho rádu boli slávni konvertiti, anglickí kardináli Newmann a Manning.

Významní terciári v našej vlasti boli kardinál Bauer, arcibiskup Anton Cyril Stojan, svätiaci biskup Wisnar, terajší kardinál František Tomášek je tiež terciárom.

Pápeži terciári

Až do dnešnej doby bolo 30 pápežov členov Tretieho rádu sv. Františka.

Gregor IX.

- bol z prvých, ktorí vstúpili do Tretieho rádu hneď po jeho založení.

Mikuláš III.

- pápež terciár, keď po zvolení za pápeža odovzdával patronát nad rádmi sv. Františka svojmu synovcovi, povedal: "Odovzďávam Ti to najdrahocenejšie čo mám, odovzďávam Ti radosť svojho srdca, zrenicu svojho oka."

Benedikt XV.

- viac než 35 rokov nosil kajúce rúcho Tretieho rádu a v roku 1900 sa dal v Ríme zapísať do kňazskej terciárskej obce a bol jej predsedom. Žil prakticky podľa regule Tretieho rádu. Úžasná bola jeho činnosť za pokoj, za ľudí trpiacich a za všetko dobré. Celý život bol "non sibi vivere, sed aliis proficere", ako hovorí sv. Cirkev o sv. Františkovi.

Pius XI.

- vstúpil do Tretieho rádu ako mládenec. V r. 1928 slávil päťdesiatročné jubileum ako terciár. Prvú sv. omšu slúžil 21.12.1879 už ako terciár. Vždy sa hlásil s hrdosťou k tomu, že je dieťa Tretieho rádu.

Od r. 1910 kedy začal bývať v Ríme, zúčastňoval sa pravidelne mesačných zhromaždení a ročných exercícií tamojšej kňazskej terciárskej obce, ktorej prvým riaditeľom bol Mons. Della Chiesa, neskorší pápež Benedikt XV.

Pius XII.

- aj on mal neobyčajne blízko ku sv. Františkovi a vážil si ho, ako i terciárov. Pamätané sú jeho slová: "V kostole sv. Damiána serafínsky otec počul hlas Ukrižovaného, ktorý ho vyzval, aby obnovil jeho dom, ktorému hrozilo zrušenie. Obhajovať Cirkev, podporovať Cirkev - to bola veľká starosť sv. Františka.

Milovaní synovia, buďte hodní svojho otca a učiteľa. Chcete nimi byť? Teda konajte tiež vy, milovaní synovia. Ježiš k Vám volá ústami svojho i keď nehodného zástupcu: poponáhľajte sa sem všetci. pomôžte svetu! Podoprite Cirkev."

Pavol VI.

O jeho úcte k františkánom svedčia slová, ktoré povedal 19.5. 1971 v príhovore k terciárom: "Vkladám do Vás trojakú nádej:

1. Dôverujem, že budete príkladom chudoby, ktorú Kristus hlásal a sv. František slúbil,
2. že milujete kríž, ako ho miloval sv. František,
3. dôverujem vo vašu vernosť Cirkvi.

Slávni muži terciári

Zo slávnych mužov boli terciári: Dante Alighieri, najväčší katolícky básnik. V bazilike sv. Františka v Assisi je vyobrazený od maliara Giotto v habite a opasku terciárov.

Terciármi boli tiež: Torquatto Tasso, Petrarka, Boccaccio, Silvio Pellico, Lepez de Vega, Piere Calderon, Cinambue, Giotto, Michelangelo, Raffael, Marcel Dupré, Palestrina, Paisiello, Liszt, Vasco di Gama, Kolumbus, Galvani, Volta, Galilei, Margotti, Lullus, Tomáš Morus, Garcia Moreno.

Karol IV. sa dal tiež pochovať v kajúcom rúchu Tretieho rádu sv. Františka z čoho sa usudzuje, že bol terciárom.

MÁRIA - MATKA ZMIERENIA

Služobnica Pánova

Tichá a pokorná srdcom

Veľkosť Najsvätejšej Panny Márie i naša veľkosť vyplýva z pokory, ktoré je pre nás niečím absolútne nutným. Ak nás ľudia majú radi a cenia si našu prácu musíme ostať pokornými, lebo ľudská práca nie je naše dielo, ale dielo Božie.

Nech príklad Matky Márie učiní naše srdcia pokornými tak ako je pokorné srdce Pána Ježiša. V Márii bolo stvorené srdce Ježišovo. Naučme sa žiť v pokore, prijímajúc pokoru s radosťou. Boli sme stvorení pre veľké veci, prečo by sme sa mali znížiť do vecí, ktoré by mohli zašpiniť naše srdcia. Ľahko je ostať uzavretým, mrzutým, samolúbym - tak veľmi ľahko, no my sme boli stvorení pre veci omnoho väčšie.

Ako mnoho sa môžeme naučiť od Panny Márie! Bola veľmi pokorná, lebo celá patrila Bohu. Bola i plná lásky. Poprosme Máriu, aby povedala Ježišovi tak ako vtedy v Káne galilejskej: Nemajú vína! Potrebujeme víno pokory, lásky, žičlivosti, dobroty. A Mária iste povie: "Čokolvek Vám povie urobte."

Mária nás naučí pokory, lebo i ona je pokorná služobnica Pána, ako jedna z nás stojí pod krížom a smädí po Božom milosrdenstve. Tak ako Ona aj my sa dotýkajme umierajúcich, chorých, trpiacich, láskou ktorú sme dostali a nebuďme hanbliví v našej pokornej práci.

Prajnosť iným.

Mária nás môže učiť prajnosti. "Nemajú víno" povedala Ježišovi v Káne. Buďme tak ako ona citliví a vnímaví k potrebám iných, ľudí úbohých. Obdarujme ich darom lásky a milosti Božej, ktorú denne dostávame.

Matka Tereza rozpráva. Pred časom prišli do nášho domu dvaja mladí manželia a priniesli veľa peňazí pre potreby chudobných. V Kalkate je ako viete mnoho biedy, každý deň pripravujeme stravu pre 9000 ľudí a keby sme to nerobili iste by nemali čo jesť.

Opýtala som sa vtedy týchto manželov: "Odkiaľ máte toľko peňazí?" Odpovedali: "Pred dvoma dňami sme mali sobáš a ešte pred ním sme sa rozhodli, že si nekúpime pekné šaty ani neurobíme veľkú hostinu, ale peniaze, ktoré dostaneme, dáme Tebe pre potreby chudobných." Bolo to pre mňa niečo nezvyčajné. Boli to manželia z tzv. vyššej triedy. Bol to škandál v celej Kalkate. A potom ešte raz, keď sme sa stretli som sa ich opýtala. "Prečo ste to urobili?" "Máme sa tak veľmi radi, že sme chceli náš spoločný život začať aktom lásky k bližným - obetou." Vedeli aká to bude obeta, a predsa od nej necúvli. Milovali iných tak, ako nás miluje náš Nebeský Otec.

Slúžiť iným s radosťou.

Naša horlivosť je skúškou lásky, skúškou horlivosti je odhodlanie obetovať svoj život za iných. Nemôžeme nebyť plní lásky k iným.

Vieme, že keď Ježiš prišiel na tento svet, jeho matka Mária ho vzala, aby ho dala iným. Prečo tak učinila? Aby prinášala radosť. Je to jeden z najkrajších momentov zo života Máriinho. Len čo Ježiš vstúpil do jej života hneď sa vybrala do dedinky, kde bývala Alžbeta, aby ju obdarovala Ježišom a tiež i syna, ktorého Alžbeta čakala. V Písme sv. čítame, že "radosťou sa zachvelo dieťa v jej lone", to bolo prvé stretnutie s Ježišom.

Ty i ja sme boli stvorení, aby sme vnášali do sveta lásku a zmierenie, aby iní mohli milovať Boha.

Nech je Mária žriedlom našej radosti. Nech každý z nás je pre ňu Ježišom. Nikto lepšie než Mária sa nenaučil pokory. Ona bola služobnica Pánova. Moc Matky Božej plynie z lásky. Jedine láska je schopná dať jej silu na rýchlu cestu do hornatého Júdskeho kraja, kde vykoná svoje poslanie. Poslanie služobnice.

Aj my sme povinní ponáhľať sa cez hory problémov, aby sme mohli s radosťou slúžiť iným.

Šťastní čistého srdca

Modlitba častokrát dáva čisté srdce a čisté srdce dosiahne Boha. Vidieť Boha znamená milovať Boha.

Prosme Matku Božiu, aby nám pomohla zachovať si čisté srdcia, aby sme dokázali milovať Boha tak, ako nás miluje On i ako miluje svojho Syna, Ježiša.

Ale, ako milujeme my?

Úbohí, hladní, bez prístrešia to sú cenní ľudia a my by sme im mali byť vďační. Oni nám ponúkajú šancu, aby sme sa prostredníctvom nich učili milovať Boha.

Matka Tereza spomína. Raz sme nemali v Kalkate cukor pre deti. Malý štvorročný chlapec prišiel domov a povedal rodičom. "Nebudem jesť celý týždeň cukor, dám ho potom Matke Tereze." Toto dieťa milovalo s veľkou láskou, lebo milovalo až po obetu.

Ľudia prišli k nám istý pán a povedal nám o rodine s ôsmimi deťmi, ktorí už osem dní hladujú. Vzala som trochu ryže, hovorí Matka Tereza a šla som k nim domov. Matka tejto rodiny vzala ryžu a rozdelila ju na dve časti a odbehla. "Kde si bola? Čo si robila?" pýtam sa. Odpovedala: "Oni sú tiež hladní". Vedela totiž, že jej susedia nemali tiež nič na jedenie. Vôbec som sa nedivila, že sa po delila so susedmi.

Modlíme sa za našich úbohých, opustených a nechcených.

Začnime od preukazovania lásky našim susedom, našim blízkym, aby sme splnili túžbu Ježiša, stať sa nositeľmi jeho lásky a spoločenstva.

Milovať úbohých

Prosme v našich modlitbách, aby sme ako Matka Božia svojou láskou obsiahli biednych.

Nie to sa ráta, koľko dáme, ale koľko veľa lásky je v tom dávaní. To je tiež program podľa ktorého by mali žiť mladí ľudia.

Otvorme svoje srdcia na prijatie milosti Božej. Boh nás miluje. Nie preto nás obdarúvavá, aby sme vlastnili, ale aby sme sa delili s inými. Čím menej vlastníme tým viac môžeme rozdať, a čím viac vlastníme tým menej môžeme dať.

Prosme Pána o odvahu dávať až po obetu. A ako to máme robiť? Podporiť a spolupracovať s pomáhajúcou milosťou.

Naším povolaním nie je služba akú robí Matka Tereza, ale našim povolaním je patriť Ježišovi v istote, že niet ničoho, čo by nás

mohlo odtrhnúť od Ježišovej lásky. Lebo práca, ktorú nám Cirkev zverila je výrazom našej činnej lásky k Ježišovi.

S Kristom a cez Krista budeme môcť robiť veľké veci. Aby sme ich mohli robiť potrebujeme modlitbu. Lebo ovocím modlitby je hlboká viera. Ovocím viery je láska. Ovocím lásky je služba.

Ježiš sa stal chlebom života, aby uspokojil v nás hlad, hlad po jeho láske. Potom ako by mu to nestačilo, učinil seba hladným, nahým a bez prístrešia, preto aby sme my mohli uspokojiť jeho hlad po našej ľudskej láske.

Pamätajte čo povedal Ježiš: "Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších bratov - mne ste to urobili."

POSOLSTVO PANNY MÁRIE Z MEDŽUGORIA

15. augusta 1988 o 23⁰⁰hod. - Posolstvo cez Ivana Dragičevića.

Dnes večer prišla Panna Mária šťastná, veľmi šťastná. Ťažko je hovoriť o radosti, ktorú mala dnes večer. V dnešný deň prišla v zlatých šatách a s tromi anjelmi. Opakujem, ťažko je opísať radosť, ktorú mala Panna Mária. Keď prišla, všetkých nás pozdravila: "Pochválený buď Ježiš Kristus, drahé deti." Potom sa dlhší čas modlila s rukami vystretými nad nami všetkými. Potom nás požehnala, po požehnaní som doporučil všetkých, ktorí tu dnes večer boli.

Dnešné posolstvo: "Drahé deti. Nech dnešným dňom začne pre vás nový rok, ROK MLADÝCH. V tomto roku sa modlite za mladých, rozprávajte sa s mladými, lebo mladí sa nachádzajú vo veľmi ťažkej situácii. Pomáhajte jedni druhým. Myslím zvlášť na vás, drahé deti /t.j. tu prítomní/.

Nech mladí teraz zohrajú úlohu v Cirkvi. Modlite sa, drahé deti." Potom sa spolu s Pannou Máriou pomodlili Otčenáš a Sláva Otcu. Po modlitbe Panna Mária v znaku žiariaceho kríža odchádza s pozdravom: "Choďte v pokoji Božom, drahé deti moje!"

SILA V MODLITBE

Každú nedeľu o 10⁰⁰hod. Amin Džemajel, prezident Libanonu odchádza do haly prerobenej na kaplnku vo svojej rezidencii v Bikfaya, aby sa zúčastnil na sv. Omši. Potom "najviac ohrozený" prezident sveta, ako ho nazývajú, víta sa so zhromaždenými a rozpráva sa s nimi držiac pritom na rukách svojho 1,5 ročného syna.

Keď je tlak povinností silný, povedal francúzskemu novinárovi, vtedy hľadám samotu a modlitbu. Exempláre Písma sv. ležia na mojich pracovných stoloch. Písmo sv. je pre mňa spoločníkom v dobrom i v zlom...

MODLITBA JE NAJVÄČŠIA VEĽMOC NA SVETE

Už viac rás som sa po tieto roky stretol s tvrdením: Modlitba je najväčšia veľmoc na svete. Vždy ma to núti zamyslieť sa: Je to naozaj pravda? Ak áno, prečo?

Namiesto dlhých úvah odcitujeme dlhý úryvok z listu:

V rodine zomrela matka. Asi po roku jej dcéra robila poriadok v matkinej izbe. Našla pritom malú knižočku písanú rukou. Bolo to písmo jej najmladšieho brata. Spomenula si, že viac ako pred štyridsiatimi rokmi, keď brat začal chodiť do gymnázia, matka ho raz poprosila:

"Syn môj, pozri, moja modlitebná knižočka s modlitbami k Matke ustavičnej pomoci je už celá zodratá, veď je ešte po mojej mame. Písací stroj nemáme, ale ty máš pekný rukopis. Urob mi radosť a prepíš mi ju. Bude to veľká pamiatka od teba. Budem sa z nej každý deň za teba modliť."

Najmladší syn celú knižočku naozaj krasopisne prepísal, ba ozdobil ju aj príliehavou kresbou. Keď ju odovzdával matke, usmiala sa a v oku sa jej zaligotala slza. Povedala mu:

"Panna Mária ti to nikdy nezabudne. Ale ani ja. Ja si do knižky sama dopíšem modlitbu za teba."

Keď dcéra držala knižočku v rukách, bolo jej veľmi proti vôli zahodiť ju do pece alebo dať do zberu. Zabalila ju a poslala poštou najmladšiemu bratovi. Myslela si: azda mu to bude milé. Nepr písala nič.

Keď asi o rok pripadlo druhé výročie matkinej smrti, najmladší brat aj s manželkou prišli na hrob a potom sa zastavili u sestry, ktorá poslala knižočku. Švagriná si ju odrazu zavolať do susednej izby a zdôverila sa jej:

"Vieš, čo sa u nás odohralo? Tvoj brat, môj manžel, sa chcel so mnou minulého roku rozviesť. Nechcela som ti o tom hovoriť. Už dlhší čas som vtedy uňho pozorovala, že nie je mi verný. Skontrolovali si to aj naši synovia, z ktorých dvaja sú už ženatí a jeden je ešte slobodný. Ja som už pre manžela neznačila nič. Chlapci ho prosili, aby už aspoň im nerobil hanbu a prestal s tou ženou chodiť."

No on si nechal povedať, tým viac, že mal vysokú funkciu. Istého dňa nám povedal, že rozvodový súd bude vtedy a vtedy, ale že on odchádza od nás dnes. Bolo to v piatok popoludní. Kufre mal už zbalené. Najmladší syn bol z toho ako bez seba. Manžel si obliekol už aj kabát a bol už takmer pri dverách, keď odrazu zazvonil poštár. Syn prevzal list vo väčšej obálke. Bol adresovaný na manžela. Chlapec mu ho podal so slovami:

"Ešte si vezmi poslednú poštu v našom dome."

Manžel si sadol, otvoril list a začal čítať. Naraz sa mu začali dolu tvárou kotúľať slzy. Mysleli sme, že mu asi pýše druhá žena a oznamuje mu nejaké sklamanie. Vstal a potichu povedal:

"Rozbalte kufre, nejdem nikde."

Odišiel do izby bez ďalšieho slova. Na druhý deň odcestoval sám, bez kufrov. Vrátil sa ako vymenený, s úsmevom prišiel rovno ku mne a poprosil ma, aby som mu odpustila. Povedal mi:

"Bol som na snovedi. Odpusť mi, klamal som vás všetkých. Ale odteraz nikdy viac. Som tvoj navždy."

Odvtedy všetci traja, otec, matka aj syn, chodia občas do tohto ďalekého chrámu, kde sa manžel stretol s Bohom a cez neho so svojou rodinou. Na jeho obrátenie mala vplyv nielen knižočka, ktorú kedysi vlastnoručne prepísal, ale ešte viac vlastnoručne pripísaná modlitba jeho matky. Znela takto:

"Matka ustavičnej pomoci, zverujem ti svojho syna, ktorý mi túto knižočku prepísal. Chráň ho, aby nezblúdil. A keby sa niekedy vzdialil, ty mu buď matkou prvej pomoci. Vráť ho Bohu a vráť ho ľuďom, ktorým patrí. Prosím ťa pre neho o milosť spásy, lebo nič väčšie a nič drahšie nad večnú spásu neviem mu prosiť. Buď mu ty dobrotivou matkou, keď mňa už nebude. Amen."

Vtom vetúpil do izby aj manžel a povedal svojej sestre:

"Hej, sestra moja, tak to bolo. Naša mama sa vedela modliť za svoje deti. Len teraz viem, čo znamená sila matkinej modlitby. Vyše štyridsať rokov sa za mňa modlila, vari to mohla Panna Mária nevy-počuť?"

Drahí mladí priatelia. Teraz je nám už azda jasnejšie, že vo výroku: "Modlitba je najväčšia veľmoc na svete" je kus pravdy. Čo myslíte, prečo?

Preto, lebo pri modlitbe je skutočne prítomný Boh. V porovnaní s ním všetky veľmoci sveta sú ako zrnko prachu.

Keď je aj človek skutočne prítomný vo svojej modlitbe, vtedy nastáva úžasné spojenectvo medzi človekom a Bohom. A človek sa i so všetkými svojimi slabosťami stáva silným. Veď modlitbou ma účasť na Božej moci.

Chcete ďalšie fakty, ktoré o tom svedčia?

Kde našiel duchovnú silu svätý Maximilián Kolbe v nacistickom pekľe, ktorým bol osviečimský koncentrák? Silu nie len dvíhať iných väzňov z každodenného zúfalstva, ale napokon aj život položiť za spoluväzňa, a to práve tam, kde sa každý vo dne v noci bál o svoj život? Maximilián Kolbe bol veľmoc, lebo sa modľil. Premohol všetko, nič ho nezlomilo, zvíťazil aj nad smrťou.

Aby sme pochopili silu modlitby, treba nám vyrásť z nesprávnych detských predstáv o modlitbe. Napríklad z predstáv, že modlitba, to je iba bezmyšlienkovité recitovanie naučených formúl a podobne. Ak nemáme správny pojem o modlitbe, oberáme sa o obrovské pramene energie a sily. Ak treba, musí sa v nás odohrať priam vnútorná revolúcia, aby sa nám modlitba stala tým, čím má byť pre dôsledne žijúceho kresťana: silným spojenectvom s Bohom, úprimným osobným rozhovorom s nebeským Otcom, s Ježišom Kristom, s Pannou Máriou.

Kdesi som čítal, že kresťan má takú hodnotu, akú má jeho modlitby. Ako to chápať?

Aký pojem máme o modlitbe a ako sa modlíme, to je jedna z najdôležitejších otázok nášho života. I keď sa nám to na prvý pohľad nezdá, od modlitby závisí takmer všetko. Keď sa modlím, stávam sa iným človekom. Keď sa úprimne modlím, cítim, ako rastie vo mne láska k Bohu a láska k druhým. Keď sa nemodlím, cítim, že strácam všetko. Modlitba je neomylným teplomerom nášho kresťanského života. Keď pozorujete, že strácate veľkodušnosť, neospravedľňujte sa sami pred sebou, neobviňujte za to prostredie, v ktorom žijete, ani ľudí, ani prácu a neviem čo iné. Na vine je predovšetkým vaša modlitba, lepšie povedané, vaša nemodlitba alebo vaša zlá modlitba.

Modlitba je všemohúcnosť nás ľudí, alebo lepšie: je to všemohúcnosť Boha, ktorý ju dáva k dispozícii našej nemohúcnosti. Ježiš Kristus povedal: "Veru, veru, hovorím vám: Ak budete o niečo prosiť Otca v mojom mene, dá vám to. Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene. Proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná."

Cítite sa hriešni? Keď sa budete správne modliť, buďte istí, že sa vzchopíte. Cítite sa ničím? V modlitbe je všemohúcnosť, s ňou dokážete všetko. Ste vlažnými kresťanmi? Modlitba vám zaručuje, že sa stanete horlivými a šťastnými kresťanmi.

Začíname mesiac október, mesiac Panny Márie, mesiac ruženca. Panna Mária skúsila vo svojom živote úžasnú silu spojenectva s Bohom, cítila jeho blízkosť, hlboko prežívala skutočnosť, že modlitba je najväčšia veľmoc na svete. Panna Mária je geniálna učiteľka tohto úžasného umenia, ktorým je modlitba.

Aj proti ruženču neraz počuť námietky: vraj nemá význam mechanicky opakovať Zdravasý, vraj je to nudná modlitba a podobne.

Proti tvrdeniu, že opakovanie Zdravasov je nudné, mám svoje výhrady. Veď aj v hudbe, a to aj v modernej, sa toľké motívy opakujú, a nie je to nudné. Aj veniec je zo samých ruží, a nie je nudný, lebo každá ruža je krásna. Takisto aj náhrdelník zo samých perál nie je nudný.

Modlitba ruženca by nemala byť nudná aj preto, že keď sa ju modlím, uvažujem o živote Ježiša Krista a jeho Matky. Keď sa napríklad modlím tretí desiatok radostného ruženca a rozmýšľam, že Ježiš Kristus sa narodil pre nás, pre mňa, mám vždy v duši akoby malé Vianoce, teda radosť a pokoj... Keď som s ním na Kalvárii, pri jeho kríži, cítim, že on ma miluje ako nikto na svete... A tak ďalej. Modlitba ruženca by mala byť pre mladého kresťana čosi ako veniec ruží lásky, ktoré postupne vkladá do rúk svojej nebeskej Matky. Prinomenieme si to udalosťou, ktorú niektorí z vás azda už čítali. Vidno z nej, že aj ruženec, ak sa ho dobre modlíme, je najväčšou veľmocou na svete.

V spojených štátoch amerických žila rodina Tranovcov, rakúskeho pôvodu. Bola to rodina spevákov, ale aj hlboko veriacich kresťanov. Za základ svojho života mali heslo: Tomu, kto miluje, nič nemôže škodiť. Ukázalo sa to v ťažkej skúške, ktorej bola podrobená najmä matka rodiny.

Manžel Juraj ochorel a ležal v nemocnici v New Yorku. Manželka sa od lekára dozvedela hroznú správu: Juraj má rakovinu a zostávajú mu len tri mesiace života. Vyšla z nemocnice a bezducho začala kráčať ulicami New Yorku. Rozpráva o tom:

"Vo svojom žiali som ani len nemyslela nasadnúť na autobus alebo zavolať taxík. Kráčala som tak asi dve a pol hodiny. Cestou som neprešla okolo nijakého kostola. A tak som bez rozmýšľania vložila ruku do vrečka a začala som sa modliť ruženec. Táto starodávna, ale vždy nová modlitba pozdvihla k nebu už toľko ľudského utrpenia. Aj v mojom prípade sa ukázala ako mocná orora.

Prijal to s kresťanskou odovzdanosťou. Aj keď prišli jeho posledné chvíle, ruženec vykonal svoje.

Kľáčala som pri jeho posteli. Odrazu som vstala, naklonila som sa k nemu a pošepala som mu do ucha: Juraj, prichádza koniec... Hlboko si vzdychol... poslednými silami mi ovinul ľavú ruku okolo krku a druhou mi dal na čelo požehnanie na rozlúčku. No ešte nebol koniec. Pošepkala som mu: Juraj, môj milovaný Juraj, všakže prijímaš smrť z rúk Božích?

Táto otázka bola pre nás veľmi dôležitá, lebo pred mnohými rokmi sme si slúbili, že si ju položíme, keď jeden z nás bude umierať. Juraj urobil posledný krčovitý pohyb, nabral vzduchu a s hrdinským odhodlaním zašepkal: Áno!

Bolo to jeho posledné slovo. Istý svätý povedal, že najkrajšie slovo, ktoré môže človek povedať Bohu, je úprimné "Áno!" Keď vrah napadol svätú Máriu Gorettiovú, mučenicu čistoty, tak silno zvierala v rukách ruženec, že ho až dotrhala. Keď ju našli v kaluži vlastnej krvi, v rukách zvierala roztrhaný ruženec ako svoju nepremostiteľnú zbraň.

Francúzsky dôstojník delostrelectva, konvertita Ernest Psichari, zomrel vo vojne s ružencom v ruke. Hovorieval: "Čo by bolo so mnou, keby ma nedržala sila ruženca?"

Za vysokého funkcionára, o ktorom sme si hovorili, sa jeho matka štyridsať rokov modlila a zachránila ho. Za každého z nás sa ešte viac modlí Panna Mária, a teda zachránime sa aj my. No musíme robiť tak, ako ten vysoký funkcionár: musíme prijať záchranu, ktorú nám na príhovor Panny Márie posielajú dobrotivý Boh. Ak treba, musíme sa aj my vnútorne obrátiť, aby náš život bol taký, aký ho chce mať Boh.

OTÁZKA SPOLUPRÁCE

Začali preteky v behu. Krik chlapcov a jačanie dievčat sa rozlieha po štadióne. Sedem žiakov beží po dráhe. Na ohybe zaostal malý chlapček. Akokoľvek sa namáhal, nemal vyhliadky na to, aby sa prebojoval dopredu. Bolo vidno, ako pohybuje perami. Vtom pridal, dostal sa na čelo bežcov a prvý dobehol do cieľovej roviny. Zvíťazil.

Potom sa ho diváci pýtali, čo si to mrmlal v druhej polovici behu? "Zhovoril som sa s Pánom Bohom", odpovedal černochoch a "prosím som ho nech zdrží tých vpredu, aby som ich mohol dobehnúť".

Jednoduchá viera toho chlapca dokazuje, že sa ľeňšie vyznal v Bohu, než mnoho iných. Vedel, že Boh pomôže, keď sme ochotní prispieť svojim podielom k tomu, i keby ten podiel bol hociako malý.

"Každému, kto má, pridá sa, aby mal ešte viac." /Mt 25,29/
Ježišu pomôž mi, aby som vždy dokázal aj ja svoj podiel dať do "hry s Tebov."